

WIELKIE ORATORIA

VERBA ET VOCES 2012
CAPELLA CRACOVIENSIS

www.capellacracoviensis.pl

**PREZYDENT MIASTA KRAKOWA
JACEK MAJCHROWSKI ZAPRASZA**

12 II

Kraków | Narodowy Stary Teatr ☺ 18.00

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

L'Allegro, il Penseroso ed il Moderato

CAPELLA CRACOVIENSIS

Paul McCreesh

bilety/ tickets 35/25 PLN

4 III

Kraków | Narodowy Stary Teatr ☺ 18.00

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

Hercules

CAPELLA CRACOVIENSIS

Jan Tomasz Adamus

bilety/ tickets 35/25 PLN

25 III

Kraków | Narodowy Stary Teatr ☺ 18.00

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

Solomon

CAPELLA CRACOVIENSIS

Alessandro de Marchi

bilety/ tickets 35/25 PLN

VERBA ET VOCES
WIELKIE ORATORIA

Dofinansowano ze środków:

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

Händel

Wielkie Oratoria

Po raz kolejny Capella Cracoviensis sięga po największe dzieła późnego baroku – kolejne oratoria Georga Fridericha Händla. Po przedstawionych w ubiegłym roku trzech postaciach kobiecych – przychodzą dwaj różni, choć obaj potężni, władcy: Herkules, jako zwycięski książę przegrywający z zazdrością swej żony, oraz Salomon, otoczony uwielbieniem największy król Izraela.

Do tego oratorium „bezpostaciowe” – rodzaj pełnego kontrastów pouczenia moralnego, wysnutego z poezji Milтона. Wszystko w wykonaniach najbardziej doświadczonych artystów związanych z nurtem muzyki dawnej, wciąż pozostających w awangardzie pionierów. Na żywo dotąd nie mieli Państwo okazji usłyszeć? Teraz już tak: doroczny cykl CC kończy z polską tradycją niewykonywania muzyki Händla.

Verba et Voces - Słowa i Głosy

Seria koncertowa CC realizowana od roku 2009 w Krakowie i Małopolsce.

Poza stolicą regionu koncerty odbywały się w Tarnowie, Nowym Sączu, Starym Sączu, Gorlicach, Kalwarii Zebrzydowskiej, Nowym Wiśniczu, Wysocicach i Szczyrzycu.

Poszukiwania pierwszych dwóch lat realizacji serii, gdy obok mszy, pasji i symfonii wykonywane były suites, uwertury, madrygały i liczne drobne utwory religijne, doprowadziły nas do wielkich Händlowskich oratoriów, w których tytułowe słowa i głosy splatają się w kompozycję doskonałą.

Seria realizowana jest dzięki wsparciu miasta Krakowa i rokrocznie dofinansowywana środkami zewnętrznymi – w kolejnych latach Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Marszałka Województwa Małopolskiego, środkami EFRR w ramach Małopolskiego Regionalnego Programu Operacyjnego.

Kraków | Narodowy Stary Teatr ☺ 18.00
Koncert trwa około 3h | jedna przerwa

Georg Friedrich HÄNDEL

L'Allegro, il Penseroso ed il Moderato

Oda HWV 55 (1740) | tekst: Charles Jennens

Co znaczy: oratorium? Czy muzyczne przedstawienie świętej historii może zmienić się w poetyczne rozważania o człowieku? Jedno z pomijanych dotąd w Polsce Händlowskich arcydzieł, o najbardziej niezwyklej zawartości – zamienionej na utwór wokalny poezji Milтона. Zarazem pierwsze wielkie muzyczne wcielenie dzieł wielkiego poety – w interpretacji międzynarodowego specjalisty i dobranych przez niego solistów.

Anna Dennis sopran
Gillian Webster sopran
Jeremy Ovenden tenor
Stephan Loges bas

CAPELLA CRACOVIENSIS

Ilona Fijał Katarzyna Guran Jolanta Kowalska Anna Krawczyk Magdalena Łukawska Sylwia Olszyńska Olga Rusin sopran
Łukasz Dulewicz Dorota Dwojak-Tłałka Mariusz Karpiński Jan Mędrala Helena Poczykowska alty
Szczepan Kosior Krzysztof Kozarek Karol Kusz Zygmunt Magiera Piotr Szewczyk tenory
Dawid Biwo Jacek Ozimkowski Sebastian Szumski Piotr Zawistowski Andrzej Zawisza basy

Alberto Stevanin koncertmistrz
Jadwiga Czepielowska Beata Nawrocka Elżbieta Górka Natalia Moszumańska Dorota Dębicka Katarzyna Solecka Agnieszka Krawczyk Martyna Pastuszka Anna Nowak Ludmiła Piestrak Marta Mamulska Tomasz Góra Judyta Tupczyńska Agnieszka Świątkowska skrzypce
Dymitr Olszewski Teresa Wydrzyńska Mariusz Grochowski Jacek Dumanowski altówki
Marco Frezzato Agnieszka Oszańca Konrad Górka Eimear Reidy wiolonczele
Stanisław Smółka Andrzej Ptak Grzegorz Frankowski kontrabasy
Karolina Zych Tomasz Paweł Potaczek flety
Magdalena Karolak Marta Bławat oboje
Josep Casadella Carles Valles fagoty
Bart Aerbeydt róg
Marian Magiera Paweł Gajewski trąbki
Tomasz Sobaniec kotły
Toshinori Ozaki teoreba
Marcin Świątkiewicz klawesyn
Marcin Szelest organy

Paul McCreesh dyrygent

W 1740 r. Händel nie pisał już oper. Jego świat, o który tak długo walczył w Londynie, którego istotą było prowadzenie kolejnych sezonów operowych, rozpadł się. Włoska opera, belcantowa i wirtuozowska, której poświęcił życie, wnosząc do niej przemyślaną emocjonalność i dramaturgię, egzekwując je konsekwentnie od żadnych jedynie popisu gwiazdorskich śpiewaków „szukanych daleko i płaconych drogo” i stawiając nieoczekiwane wymagania publiczności, poległa w walce z konkurencyjnym teatrem. Walka ta miała podważyć niepodzielne panowanie Händla na londyńskiej scenie, a przyniosła wyczerpanie obu stronom i ostatecznie zrujnowała sam przedmiot sporu, od którego publiczność ostatecznie się odwróciła. Gest ten był jednak i znakiem czasów – barokowa opera, w której bohaterami byli efektownie śpiewający swoje recytatywy i arie, po czym schodzący ze sceny kastraci, wszędzie dobiegała kresu.

Händel długo nie dawał się pokonać, długo opierał się stwierdzeniu, że gatunek, w którym się odnalazł i który wznosił na szczyty, odchodzi do przeszłości. Fakty, liczone wpływami z biletów i sprzedaży abonamentów, nie pozostawiały jednak miejsca na złudzenia. W 1740 r. nie miał już wątpliwości. Stopniowo też przestawiał się na inną twórczość, która ostatecznie miała mu zaskarbić uwielbienie, jakiego nie dał nawet fascynujący, lecz pełen sprzeczności świat opery: oratorium. Pierwsze próby powiodły się znakomicie – dzieła niosły z sobą ładunek emocjonalny właściwy operze, opowiadały jednak historie biblijne i – choć prezentowane w teatrze – pozostawały produkcjami estradowymi, budząc znacznie mniejsze kontrowersje, niż oczekiwano. „Poważniejszą” formę zawdzięczały w dużej mierze rozwojowi chóru – podczas gdy w operze pełnił on rolę marginalną, w oratorium stał się jednym z bohaterów, niekiedy awansując do roli protagonisty. Jednocześnie malało znaczenie recytatywu – w operze był jedynym popychaczem akcji, ponieważ zaś oratorium z definicji było bardziej kontemplacyjne – szerzej korzystało z arii, duetów i chórów. Recytatyw (praktycznie zawsze *accompagnato* – z orkiestrą, nie *secco* – z samym klawesynem!) ograniczało do minimum.

A jednak Händel powoli uczył się lubić ten gatunek. Nigdy też nie postrzegał go jako ostatecznie określony i zdefiniowany (choć formalnie nie prowadził tu poszukiwań – to następstwo recytatywów, arii i chórów, podobnie jak opera): określeniem oratorium obejmuje zarówno dzieła istic dramatyczne, nie tylko biblijne, lecz i mitologiczne („Hercules”), jak i kontemplacyjne, pozbawione jakiejkolwiek akcji (przede wszystkim – „Mesjasz”). Nie zawahał się nawet przekuć na oratorium czystą poezję, w której brak ściśle określonych postaci zostaje wręcz podkreślony w dyspozycji obsady. W ten sposób właśnie powstały ody – przede wszystkim „pastoralna” oda „L'Allegro, il Penseroso ed il Moderato”.

Włoski tytuł nie powinien mylić – mamy do czynienia z arcyangielskim tekstem, opartym na dwóch poematach Milтона, do których librecista dodał trzeci („il Moderato”). Librecistą tym był zdolny literat Charles Jennens, stale utyskujący na Händla impertynent, który stulecia przetrwał przede wszystkim jako selekcjoner tekstów do „Mesjasza”. Jennens przekształcił poezję Milтона w zestaw numerów, które można było ułożyć w recytatywy i arie, oraz – zapewne na życzenie kompozytora – dopisał część, o jaką nie pokusił się Milton. Poeta przedstawił bowiem dialog między dwoma różnymi typami „humorów” ludzkich – „l'Allegro” to człowiek wesoły, „il Penseroso” – kontemplacyjny myśliciel, lubujący się w melancholii. W oświeceniowym teatrze

brakowało jednak ostatecznej odpowiedzi, który model jest prawidłowy – tu więc pojawił się „il Moderato”, człowiek kierujący się umiarem. Synteza postaci skrajnych, jednocześnie łągodząca wszelkie ich ekstrema – idealny wzorzec życia.

Utwór składa się więc z trzech części, jednak Händel postarał się odejść od śladów konwencji teatralnej – do tego stopnia, że soliści nie są połączeni z postaciami. Kwesie poszczególnych charakterów śpiewa dowolnie wybrany głos, parokrotnie w duecie i parokrotnie z chórem. Eksponowana jest partia sopranu (w późniejszych wersjach dzieła częściowo zastępował ją alt), a arie, sięgające od radosnej wirtuozerii (np. „Haste thee, nymph”) do melancholijnej koncentracji („But oh, sad virgin”) i czystego liryzmu (jak w sławnym ostatnim duecie „As steals the morn upon the night”), rozpięte są na pełnej wdzięku tkance orkiestry, urozmaiconej koncertującymi instrumentami (wiolonczelą, obojem...). Pastoralna oda pozostała jednak wyjątkową pozycją w twórczości Händla. Wyjątkową wszakże w każdym sensie – także najznakomitszej jakości.

L'Allegro, il Penseroso ed Il Moderato

Uwertura (Grave): Allegro, il Penseroso ed Il Moderato

PARTE PRIMA

1. Accompagnato – L'Allegro (tenor)
Hence, loathed Melancholy
2. Accompagnato – Il Penseroso (sopran)
Hence, vain deluding Joys
3. Aria – L'Allegro (sopran)
Come, thou goddess fair and free
4. Aria – Il Penseroso (sopran)
Come rather, goddess, sage and holy
5. Aria i Chór – L'Allegro (tenor)
Haste thee, nymph, and bring with thee
6. Aria – L'Allegro (tenor)
Come and trip it as you go
7. Accompagnato – Il Penseroso (sopran)
Come, pensive nun, devout and pure
8. Arioso – Il Penseroso (sopran)
Come, but keep thy wonted state
9. Accompagnato i Chór – Il Penseroso (sopran)
There, held in holy passion still
10. Recytatyw – L'Allegro (tenor)
Hence, loathed Melancholy!
– L'Allegro (sopran)
And if I give thee honour due
11. Aria – L'Allegro (sopran)
Mirth, admit me of thy crew
12. Accompagnato – Il Penseroso (sopran)
First and chief, on golden wing
13. Aria – Il Penseroso (sopran)
Sweet bird, that shun'st the noise of Folly
14. Recytatyw – L'Allegro (bas)
If I give thee honour due
15. Aria – L'Allegro (bas)
Mirth, admit me of thy crew
16. Aria – Il Penseroso (sopran)
Oft on a plat of rising ground
17. Aria – Il Penseroso (sopran lub tenor)
Far from all resort of mirth

18. Recytatyw – L'Allegro (tenor)

If I give thee honour due

19. Aria – L'Allegro (tenor lub sopran)

Let me wander not unseen

20a. Aria – L'allegro (sopran)

Straight mine eye hath caught new pleasures

21. Accompagnato – L'Allegro (sopran lub bas)

Mountains, on whose barren breast

22. Aria i Chór – L'Allegro (sopran lub tenor)

Or let the merry bells ring round

PARTE SECONDA

23. Accompagnato – Il Penseroso (sopran)

Hence, vain deluding Joys

24. Aria – Il Penseroso (sopran)

Sometimes let gorgeous tragedy

25. Aria – Il Penseroso (sopran)

But oh, sad virgin, that thy pow'r

26. Recytatyw – Il Penseroso (sopran)

Thus, Night, oft see me in thy pale career

27. Solo i Chór – Il Penseroso (bas)

Populous cities please me us then

28. Aria – L'Allegro (sopran lub tenor)

There let Hymen oft appear

29. Accompagnato – Il Penseroso (sopran)

Me, when the sun begins to fling

30. Aria – Il Penseroso (sopran)

Hide me from Day's garish eye

31. Aria – L'Allegro (tenor)

I'll to the well-trod stage anon

32. Aria – L'Allegro (sopran)

And ever against eating cares

33. Aria – L'Allegro (sopran)

Orpheus' self may heave his head

34. Aria i Chór – L'Allegro (tenor)

These delights if thou canst give

35. Recytatyw – Il Penseroso (sopran)

But let my due feet never fail

36. Chór
There let the pealing organ blow
– Il Penseroso (sopran)
And let their sweetness
37. Aria – Il Penseroso (sopran)
May at last my weary age
Fuga – organo ad libitum il soggetto della fuga seguente
38. Solo i Chór – Il Penseroso (sopran)
These pleasures, Melancholy, give

PARTE TERZA

39. Accompagnato – Il Moderato (bas)
Hence! boast not, ye profane

40. Aria – Il Moderato (bas)
Come, with native lustre shine
41. Accompagnato i Chór – Il Moderato (bas)
Sweet Temp'rance in thy right hand bear
42. Aria – Il Moderato (sopran)
Come, with gentle hand restrain
43. Recytatyw – Il Moderato (sopran lub tenor)
No more short life they then will spend
44. Aria – Il Moderato (sopran lub tenor)
Each action will derive new grace
45. Duet – Il Moderato (sopran, tenor)
As steals the morn upon the night
46. Chorus *Thy pleasures, Moderation, give*

Anna Dennis – studiowała w Royal Academy of Music. Śpiewała m.in. w „Eliasz” Mendelssohna u boku Bryna Terfela, „War Requiem” Brittena w Filharmonii Berlińskiej, „Oratorium bożonarodzeniowym” Bacha w Tokio, Mszy c-moll Mozarta w nowojorskim Clarion Music Society. Znana jest głównie jako wykonawczyni muzyki barokowej i współczesnej – BBC Radio 3 transmitowało jej koncerty z „Pieśniami ludowymi” Luciana Berio (z Britten Sinfonia), „Stabat Mater” Pergolesiego, pieśniami George’a Crumba. Występowała na festiwalu BBC Proms. Wykonywała recitale na Cheltenham Festival, Aldeburgh Festival i w Purcell Room, King’s Place, St John’s Smith Square, operach w Lille i Strasburgu. Ostatnio brała udział w rosyjskiej premierze „Life Story” Thomasa Adèsa w Moskwie, a także dwukrotnie w premierach dzieł Eleny Langer w Almeida Theatre – „The Girl of Sand” oraz „Ariadne”. Inne jej niedawne role, to Ilia w „Idomeneo”, Ingrata w „Ballo delle ingrate” (Birmingham Opera Company), Katherine Dee w „Dr. Dee” Damona Albarna (Manchester International Festival), Emira w „Siroe” Haendla (dyr. Andreas Spering, Oper der Zeit, Austria), Nimfa w „Orfeo” Monteverdiego (ENO), Flora w „The Enchanted Pig” Jonathana Dove’a, Francesca w „The Shops” Edwarda Rushtona (Bregenz Festival, Royal Opera House Linbury).

Gillian Webster – studiowała w Royal Northern College of Music i w National Opera Studio. Regularnie występuje w Royal Opera House, gdzie wykonuje szereg ról Mozartowskich, a także m.in. Micaëłę w „Carmen”, Mimi w „Cyganerii”, Eurydykę w „Orfeuszu i Eurydyce”, Marcelinę w „Fidelii”, Katię Kabanową i mniejsze role Wagnerowskie. Współpracuje też z English National Opera, a także z festiwalami w Aix-en-Provence i Chorégies d’Orange. Jako specjalistka muzyki barokowej oraz utworów koncertowych Mahlera, Straussa, Mozarta i Beethovena, śpiewała pod batutą Paula McCreesha, Colina Davisa, Johna Eliota Gardinera, Bernarda Haitinka, Marca Minkowskiego, Yehudi Menuhina, Georga Soltiego, Jeffrey’a Tate’a, Leonarda Slatkina. Wykonywała IV Symfonię Mahlera z New York Philharmonic, Cztery ostatnie pieśni Straussa z L’Orchestre de l’Opéra de Nancy, „Acis and Galatea” z Les Musiciens du Louvre-Grenoble. W repertuarze kameralnym (Szostakowicz, Chausson, Schubert i Schönberg) regularnie współpracuje z Alice Ader Ensemble, Arpeggione Quartet, Talich Quartet i Wanderer Trio. Wśród jej nagrań znajduje się m.in. IX Symfonia Beethovena, „Peter Grimes” Brittena, na DVD natomiast „Orfeo ed Euridice” i „Czarodziejski flet” z Royal Opera. W ostatnim czasie wielokrotnie śpiewała pod kier. Paula McCreesha (m.in. „Aci, Galatea e Polifemo” Händla w londyńskiej Wigmore Hall i wiedeńskim Konzerthausie, a także Missę solemnis oraz „La Resurrezione” Händla), z zespołem La Serenissima natomiast rolę Cezara w „Catone in Utica” Vivaldiego w Wenecji.

PHOTO PIERRE-PHILIPPE HOFMANN

Jeremy Ovenden – studiował w londyńskim Royal College of Music oraz prywatnie u Nicolaia Geddy. Jego najbliższe plany koncertowe obejmują „Litaniae de venerabili altaris Sacramento” Mozarta na Festiwalu w Salzburgu z Concentus Musicus Wien i Nikolausem Harnoncourtem; role Nerona w „L’Incoronazione di Poppea” w Operze Paryskiej i mediolańskiej La Scali; Tigrane w „Radamisto” w Theater an der Wien; tournée i nagranie roli Belfiora w „La Finta Giardiniera” Mozarta z René Jacobsem i Double Bande. Śpiewać będzie także w „Mesjaszu” Händla i „Stworzeniu świata” Haydna z turyńską Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI, „Eliasz” Mendelssohna z Bergen Philharmonic Orchestra, a także w utworach Brittena w Danii z Johnem Nelsonem, Berliozą w Lipsku z orkiestrą MDR, w „Krönungsmesse” Mozarta z Le Cercle de l’Harmonie i z Ensemble Orchestral de Paris (z tym ostatnim również „Stabat Mater” Haydna), w „Dixit Dominus” Händla znów z Concentus Musicus Wien i Harnoncourtem w Wiedniu i Lucernie, w III Symfonii Szymanowskiego z London Philharmonic Orchestra i Vladimirem Jurowskim, w „Mesjaszu” z Academy of Ancient Music i Bernardem Labadie. W 2015 zaśpiewa tytułową rolę w „Il ritorno di Ulisse in Patria” Monteverdiego – znów z AAM i Richardem Egarrem. Ostatnio wykonywał szereg ról Mozartowskich w Royal Opera Covent Garden, w Berliner Staatsoper oraz w La Monnaie w Brukseli, a także w Netherlands Opera. Śpiewał m.in. „Die Jahreszeiten” Haydna z London Symphony Orchestra i Sir Colinem Davisem (nagrane dla LSO Live), współpracował z Deutsche Symphonie Orchester i Andrew Manze, Schleswig-Holstein Musik Festival z Paulem McCreehem, w nagraniu „Saula” Händla (Harmonia Mundi) z René Jacobsem, w Harmoniemesse Haydna z Sir Simonem Rattlem i OAE. W 2004 debiutował w mediolańskiej La Scali – w „Europa riconosciuta” Salieriego pod dyr. Riccardo Mutiego, wracając na tę scenę jako Don Ottavio z Gustavo Dudamelem i jako Orontes w „Alcynie” z Giovannim Antoninim.

PHOTO ANNA ALVAREZ PRADA

Stephan Loges – urodzony w Dreźnie, był członkiem Dresden Kreuzchor, studiował w Hochschule der Künste w Berlinie i w Guildhall School of Music and Drama w Londynie. Jest zwycięzcą Wigmore Hall International Song Competition w 1999 r. Występował z recitalami m.in. w Wigmore Hall w Londynie, Carnegie Hall w Nowym Jorku, Concertgebouw w Amsterdamie, w brukselskiej La Monnaie i wielu innych. Jego najbliższe plany obejmują m.in. Mszę h-moll Bacha z The English Concert i Harrym Bicketem w Lipsku, „Pasję wg św. Mateusza” z Handel and Haydn Society of Boston, jej sceniczną wersję z Orchestra of The Age of Enlightenment w Londynie, „Siedem ostatnich słów Chrystusa” Haydna z Bergen Philharmonic Orchestra, Requiem Brucknera z Northern Sinfonia i Thomasem Zehetmairem, Mszę „Koronacyjną” Mozarta i „Stabat Mater” Haydna z Ensemble Orchestral de Paris i Fabio Biondim, rolę Ottokara we „Freischützu” z LSO i Sir Colinem Davisem, Argenia w „Imeneo” Händla (tournée europejskie) i „Mesjasza” w Londynie – oba z Academy of Ancient Music – a także recital w Wigmore Hall. Regularnie koncertuje ze Scottish Chamber Orchestra. Śpiewał kantaty Bacha z Johnem Eliotem Gardinerem oraz Pasję z Gabrieli Consort i Paulem McCreehem (także nagranie dla DG). W 2002 debiutował na Promsach w „Pasji wg św. Mateusza” z Trevorem Pinnockiem, od tego czasu występując tam później wielokrotnie. Na scenie operowej pojawia się m.in. jako Wolfram w „Tannhäuserze” i Papageno w „Czarodziejskim flecie” w Théâtre de la Monnaie w Brukseli, Hrabia w „Weselu Figara”, Schaunard w „Cyganerii”, Mercutio w „Roméo et Juliette” Gounoda. Często występuje też we współczesnym repertuarze, np. w nowej operze Luki Francesconiego, „Kandydzie” Bernsteina w berlińskiej Staatsoper, „Parthenogenesis” Jamesa Macmillana w Covent Garden.

Paul McCreech – uważany jest za jednego z najwybitniejszych dyrygentów zarówno na polu muzyki dawnej i historycznych instrumentów, jak i w orkiestrach nowoczesnych. Renomę taką zyskał dzięki występom gościnnym oraz pracy z Gabrieli Consort & Players, zespołami, których jest założycielem i dyrektorem artystycznym. Podziwiany za autorytatywne i innowacyjne interpretacje repertuaru koncertowego i operowego, występował na wielkich festiwalach i w znakomitych salach na całym świecie, tworząc jednocześnie szeroką i wyjątkową dyskografię. Jako dyrygent gościnny McCreech regularnie pracuje z licznymi europejskimi orkiestrami, przeważnie nad rozbudowanymi projektami chóralno-instrumentalnymi. Sezon 2011/12 obejmuje m.in. wykonanie jego własnej wersji „Pór roku” Haydna z udziałem Schleswig-Holstein Festival Academy Orchestra and Choir oraz Gulbenkian Orchestra and Choir, oratorium „Eliasz” Mendelssohna z udziałem Bergen Philharmonic, „Niemieckiego Requiem” Brahmsa z RTE National Symphony z Dublina, Mszy c-moll Mozarta z Iceland Symphony. Ponadto dyrygent powraca do Danish National Symphony z wiolonczelistką Sol Gabetta, zaplanowany jest też jego debiut z Orchestre National de Lyon, Saint Paul Chamber Orchestra (USA), a także występy z Malaysian Philharmonic i z Hong Kong Philharmonic. Wraz z Gabrieli Consort & Players, wybitnymi solistami oraz Chórem Filharmonii Wrocławskiej i młodymi śpiewakami z Gabrieli Young Singers’ Scheme McCreech powrócił na BBC Proms, wykonując „Eliasz”; po koncercie tego oratorium w lipskim Gewandhausie został określony przez „Leipziger Volkszeitung” mianem „jednej z niewielu postaci ze świata muzyki dawnej, będącej sprawnym dyrygentem”. W sezonie 2011/12 wykonuje Haydnowskie „Pory roku”, także z Gabrieli Consort & Players, w różnych miejscach w Europie – m.in. w londyńskim Barbican Centre i paryskim Théâtre des Champs-Élysées. Wśród całego katalogu nagradzanych nagrań McCreecha, rejestrowanych dla Deutsche Grammophon, w ostatnim czasie wyróżniała się płyta „A Spotless Rose” (2009), której BBC Music Magazine „nie waha się nazwać fundamentalną” i która nominowana była do Grammy Award w 2010 r., a także „Stworzenie świata” Haydna (2008), wyróżnione Gramophone Award for Best Choral Recording.

4 III

Kraków | Narodowy Stary Teatr ☺ 18.00
Koncert trwa około 4h | dwie przerwy

Georg Friedrich HÄNDEL

Hercules

A Musical Drama (1745) | Tekst: Thomas Broughton

Zdaniem licznych znawców – najlepsze dzieło kompozytora. Zwięzłość i podniosłość oratorium wiążą się tu z siłą dramatyczną najlepszej opery – wszystko na bazie niewyczerpanej inwencji Händla. Lepszej syntezy z pewnością nie da się osiągnąć. Wyborni soliści i świetny skład instrumentalny na służbie skrajnych emocji.

HERCULES Simon Kirkbride bas
DEJANIRA Michaela Selinger mezzo
HYLLUS Benjamin Hulett tenor
ILOE Ruby Hughes sopran
LICHAS Łukasz Dulewicz kontratenor

CAPELLA CRACOVIENSIS

Ilona Fijał Barbara Jastrząb Jolanta Kowalska Magdalena Łukawska Sylwia Olszyńska
Anna Krawczyk soprany Dorota Dwojak-Tłałka Maryusz Karpiński Jan Mędrala Helena
Poczykowska alty Paweł Brożek Szczepan Kosior Marek Opaska Piotr Szewczyk tenory
Dawid Biwo Sebastian Szumski Andrzej Zawisza Piotr Zawistowski basy

Alberto Stevanin koncertmistrz Jadwiga Czepielowska Beata Nawrocka Elżbieta
Górka Marta Mamulska Dorota Dębicka Katarzyna Solecka Agnieszka Krawczyk
Tomasz Góra Grzegorz Lalek Maciej Czepielowski Anna Nowak Adam Pastuszka
skrzypce Dymitr Olszewski Mariusz Grochowski Teresa Wydrzyńska Jacek
Dumanowski altówki Agnieszka Oszańca Konrad Górka wiolonczele Daniele Rossi
Andrzej Ptak kontrabasy Magdalena Karolak Marta Bławat oboje Carles Valles fagot
Gijs Laceulle Bart Aerbeydt rogi Marian Magiera Paweł Gajewski trąbki Tomasz
Sobaniec kotły Jan Krejca teoreba Marcin Świątkiewicz klawesyn

Jan Tomasz Adamus organy / dyrygent

Historia opowiadana przez Händla może zaskoczyć: oto Herkules (zwany też Alcydem), oczekiwany z płaczem w swym pałacu, wyrzeka się walk – resztę życia chce spędzić w bamboszach przy boku żony Dejaniry, na co w końcu ciężko zapracował. Ma tu jednak o jedną kobietę za dużo, co oczywiście musi się źle skończyć, mimo nieustającej pocziwości bohaterskiego osiłka: to wzięta do niewoli wraz z innymi mieszkańcami podbitego miasta księżniczka Iole. Herkules zwrócił jej wolność, jednak ona – po śmierci ojca – nie potrafi się nią cieszyć; na dodatek zakochał się w niej syn herosa, Hyllus. Dejanira dostrzega jednak tylko piękną konkurentkę, zadręczając wyjątkowo niewinnego męża, samą Iole i siebie. W końcu sięga po środek ostateczny – szatę Nessusa, zabitego niegdyś przez Harkulesa centaury, która ma, wg jego słów, przywrócić do życia osłabłą miłość. Jak wiemy, suknia, gdy założy ją Herkules, spali jego ciało – bohater umrze w męczarniach, zabity przez zazdrość i naiwność własnej żony. Dejanira szaleje, widzi porywające ją furie – podczas gdy kapłan Jowisza ogłasza, że Herkules przyjmowany jest na Olimpie. Żeby pokrzepić słuchaczy, Hyllus dostanie jeszcze za żonę odpychającą go dotąd Iole.

Dziwną losu kolejną, gatunek o religijnej genezie i religijnym tytule – oratorium (którego sama nazwa pochodzi przecież od „dom modlitwy” – miejsca, dla którego powstały umuzycznione święte historie, nazwane „oratoriami”) – nie może oderwać się od rządzącej całym XVIII wiekiem opery. W „Herkulesie” (1744) Händel sięga nie tylko po operowy – bo mitologiczny – temat, ale też opracowuje go tak, jakby chciał wskrzesić ducha Sofoklesa (na jego tragedii oparte jest dzieło): główna protagonistka, Dejanira, która jest osiłą i spiritus movens całej intrygi, miota się szarpana takimi emocjami, jakich pozazdrościłby Händlowi każdy kompozytor piszący dla sceny, a jednocześnie akcję komentuje chór, wygłaszając z iście Händlowskim wdziękiem uwagi dotyczące problemów bohaterów. Nie ma tu jednak żadnego chłodu – chór podziela ich uczucia i zdaje się uczestnikiem wydarzeń; dystans, z jakiego patrzy, pozwala mu jedynie widzieć je lepiej, głębiej, nazywać po imieniu i przewidywać konsekwencje. Choć zdarza się radość (po powrocie Herkulesa), to nie ma spokoju: dramatyczne brzmienie wcześniejszego „O filiał piety”, choć przedwcześnie i niecelnie, zwiastuje późniejsze kłopoty. Wykrzyżane „*Jealousy!*” – stwierdzające stan, w jakim pogrąża się Dejanira – to już zapowiedź tragicznego przeznaczenia.

Większość dramaturgicznego ciężaru spoczywa na barkach Dejaniry: ona czeka swego męża z niekłamanym płaczem, następnie przeżywa pierwsze podejrzenia, potem utwierdza się w nich, powtarzając jak mantrę „false, perfidious Hercules”, wspierana dysonującymi akordami, rozpacza w jednej z najbardziej rozrywających arii („Cease, ruler of the day”), kluczy w pozornie radosnym duecie z Iole, aby wreszcie popaść w szaleństwo, gdy widzi, że jej zazdrość doprowadziła do śmierci ukochanego. Na inne podobnie wstrząsające sceny czas dopiero ma nadejść – tu nikt we wściekłości nie wzywa furii, by go pomściły (co było typowe w baroku), lecz zniszczona bólem ofiara widzi je – nieledwie z ulgą – jak przychodzą, by ją porwać.

Reszta obsady uzupełnia jedynie przeżycia Dejaniry. Na poziom partnerstwa wzbija się jeszcze Iole, która w dramatycznej arii ostrzega protagonistkę przed katastrofą, jaką jest zazdrość, musi też stawiać jej czoła przez cały bieg dzieła; strofuje Dejanirę także „zaufany sługa” Lichas, Hyllus ogranicza się do liryki, natomiast sam Herkules z rzadka jedynie występuje przeciw oskarżeniom,

bucząc o swej chwale – nawet w „obronnej” arii, gdzie dziarski nastrój ledwie udają ulubione, żwawe Händlowskie oboje.

Wyjątkowym zabiegiem odznacza się akt III, w którym napięcie nieodzownie musi opaść – bohater umiera, więc i konflikt się kończy. Zbudowanie na tym całego aktu skończyłoby się fiaskiem, Händel uprzedza więc akcję: o śmierci Herkulesa dowiadujemy się na początku, a następnie oglądamy niejako retrospektywę, skupiając się wyłącznie na przeżyciach postaci. Po dramacie Dejaniry słuchaczom należy się też rozładowanie sytuacji – ale czy ucieszy kogoś jeszcze wzięcie Herkulesa na Olimp, a potem uległość Iole, która zgodzi się wreszcie poślubić kochającego ją bez wzajemności Hyllusa?

Hercules

AKT I

1. Uwertura

Scena 1. Pałac w Trachis, w Tessalii. Dejanira, Lichas i Trachińcycy

2. *Accompagnato* – Lichas

See, with what sad dejection in her looks

3. Aria – Lichas

No longer, fate, relentless frown

4. *Accompagnato* – Dejanira

O Hercules! Why art thou absent from me?

5. Aria – Dejanira

The world, when day's career is run

6. Recytatyw – Lichas, Dejanira

Princess, be comforted, and hope the best!

Scena 2. Nadchodzi Hyllus. Dejanira, Lichas, Hyllus

My son, dear image of thy absent sire!

7. Aria – Hyllus

I feel, I feel the god, he swells my breast.

8. Recytatyw – Hyllus, Dejanira

He said; the sacred fury left his breast

9. Aria – Dejanira

There in myrtle shades reclin'd

10. Recytatyw – Hyllus

Despair not, but let rising hope suspend

11. Aria – Hyllus

Where congeal'd the northern streams

Scena 3.

12. Chór Trachinian

O filial piety, o gen'rous love!

13. Recytatyw – Lichas, Dejanira

Banish your fears!

14. Aria – Dejanira

Begone, my fears, fly hence, away

15. Recytatyw – Lichas, Hyllus, Dejanira

A train of captives, red with honest wounds

16. Aria – Lichas

The smiling hours of joyful train

17. Chór Trachinian

Let none despair; relief may come though late

Scena 4. Plac przed Pałacem. Iole i dziewice ochelianskie pojmane i prowadzone

18. Recitativo – Iole, I Ochelianka

Ye faithful followers

19. Aria – Iole

Daughter of gods, bright liberty!

20. Recytatyw – Iole

But hark, the victor comes!

Scena 5. Herkules

21. Marsz

22. Recytatyw – Herkules, Iole

Thanks to the pow'rs above, but chief to thee

23. Aria – Iole

My father! Ah, methinks I see

Scena 6.

24. Recytatyw – Herkules

Now farewell, arms!

25. Aria – Herkules

The god of battle quits the bloody field

26. Chór Trachinian

Crown with festal pomp the day

AKT II

Scena 1. Mieszkanie. Iole i Ochelianki

27. Sinfonia

28. Recytatyw – Iole

Why was I born a princess

29. Aria – Iole

How blest the maid ordained to dwell

Scena 2. Do niej Dejanira

30. Recytatyw – Dejanira (na stronie), Iole

It must be so!

31. Aria – Dejanira

When beauty sorrow's livery wears

32. Recytatyw – Iole, Dejanira

Whence this unjust suspicion?

33. Aria – Iole

Ah, think what ill the jealous prove!

34. Recytatyw – Dejanira (chodząc)

It is too sure that Hercules is false.

Scena 3. Wchodzi Lichas. Lichas, Dejanira

My godlike master?

35. Aria – Lichas

As stars, that rise and disappear

36. Recytatyw – Dejanira, Lichas

In vain you strive his falsehood to disguise

37. Chór

Jealousy! Infernal pest

Scena 4. Iole; do niej Hyllus.

38. Recytatyw – Hyllus, Iole

She knows my passion

39. Aria – Iole
Banish love from thy breast

40. Recytatyw – Hyllus
 Forgive a passion

41. Aria – Hyllus
From celestial seats descending

42. Chór
Wanton god of am'rous fires

Scena 5. Inny pokój. Herkules i Dejanira.

43. Recytatyw – Dejanira
Yes, I congratulate your titles, swell'd

44. Aria – Herkules
Alcides' name in latest story

45. Recytatyw – Dejanira
O glorious pattern of heroic deeds!

46. Aria – Dejanira
Resign thy club and lion's spoils

47. Recytatyw – Hercules, Dejanira
You are deceiv'd!

Scena 6. Dejanira
Dissembling, false, perfidious Hercules!

48. Aria – Dejanira
Cease, ruler of the day, to rise

49. Recytatyw – Dejanira
Some kinder pow'r inspire me to regain

Scena 7. Do niej Lichas. Dejanira, Lichas

50. Aria – Lichas
Constant lovers, never roving

51. Recytatyw – Dejanira
But see, the princess Iole

Scena 8. Wchodzi Iole. Dejanira, Iole
Forgive me, princess, if my jealous frenzy

52. Duet – Dejanira, Iole
Joys of freedom, joys of pow'r

53. Recytatyw – Dejanira
Father of Hercules

54. Chór
Love and Hymen, hand in hand

AKT III

55. Sinfonia

Scena 1. Lichas i Trachinianie.

56. Recytatyw – Lichas
Ye sons of Trachin, mourn your valiant chief

57. Aria – Lichas
O scene of unexempl'd woe

58. Chór Trachinian
Tyrants now no more shall dread

Scena 2. Świątynia Jowisza. Herkules, Kapłani, Towarzysze

59. Accompanato – Herkules
O Jove, what land is this, what clime accurst

60. Recytatyw – Hyllus, Herkules
Great Jove, relieve his pains!

61. Aria – Hyllus
Let not fame the tidings spread

Scena 3. Pałac. Dejanira sama.

62. Accompanato – Dejanira
Where shall I fly?

Scena 4. Dejanira, Iole.

63. Recytatyw – Dejanira, Iole
Lo, the fair fatal cause of all this ruin!

64. Aria – Iole
My breast with tender pity swells

Scena 5. Kapłan Jowisza, Hyllus, Lichas i Trachinianie.

65. Recytatyw – Kapłan Jowisza, Dejanira
Princess, rejoice, whose Heav'n-directed hand

66. Aria – Lichas
He, who for Atlas propp'd the sky

67. Recytatyw – Dejanira, Iole, Hyllus
Words are too faint to speak the warring passions

68. Duet – Iole, Hyllus
O prince, whose virtues all admire

69. Recytatyw – Kapłan Jowisza
Ye sons of freedom, now, in every clime

70. Chór Trachinian
To him your grateful notes of praise belong

Michaela Selinger – absolwentka Akademii Muzycznej w Linzu, studiowała w Wiedniu i w Bazylei. Zaangażowana do Wiener Staatsoper w 2005 r., wykonuje tam wiele istotnych ról, takich jak Cherubino w „Weselu Figara” i Idamante w „Idomeneo” Mozarta, Rosina w „Cyruliku sewilskim” Rossiniego, Octavian w „Der Rosenkavalier” Richarda Straussa.

W 2008 r. debiutowała w Operze w Zurichu, w 2009 w teatrze Aalto w Essen (Octavian, z Essen Philharmonic Orchestra pod dyr. Stefana Soltesza). W tym samym roku w swym macierzystym teatrze odniosła sukces jako Zerlina w „Don Giovannim”, jako Octavian natomiast w Zurichu (Neue Zürcher Zeitung: „kluczowym punktem przedstawienia jest Michaela Selinger, zarówno pełna pasji jako młody kochanek, jak i tradycyjnie komediowa jako Mariandel, z melodyjnym, pełnym i swobodnie płynącym mezzosopranem”).

PHOTO RUTH EHRMANN

W 2009 r. debiutowała na festiwalu w Salzburgu, śpiewając partię altu w „Stabat Mater” Haydna pod dyr. Ivora Boltana; wykonywała również Mahlera: „Pieśń o Ziemi” w Konserwatorium Moskiewskim pod batutą Władimira Fedosiejewa oraz IV Symfonię i „Pieśni do słów Rückerta” z Filharmonią Essen pod kier. Stefana Soltesza.

Wysoko oceniono jej rolę Kreusy w światowej premierze „Medei” Ariberta Reimanna, Jasia w „Jasiu i Małgosi” Humperdincka w Operze Lyonńskiej, Cherubina w NTT w Tokio. Szczególnym sukcesem była partia Dejaniry w „Herkulesie” Händla, śpiewana w Aalto Theater w Essen.

Jej plany obejmują Melizandę w operze Debussy’ego, Romea w operze Belliniego, ponownie Octaviana, Magdalenę w „Śpiewakach norymberskich” Wagnera na festiwalach w Glyndebourne i Nomori Spring Festival, gdzie wykona także recital. W wiedeńskim Musikverein śpiewać będzie Oratorium Bożonarodzeniowe Bacha oraz Wielką Mszę c-moll Mozarta.

Współpracuje z takimi dyrygentami, jak Riccardo Muti, Stefan Soltesz, Christian Thielemann, Franz Welser-Möst, Kirill Petrenko. Wraz z barytonem Wolfgangiem Holzmairem dokonała ostatnio rejestracji pieśni Hugona Wolfa („Italienisches und Spanisches Liederbuch”).

Ruby Hughes – zdobywczyni I nagrody i Nagrody Publiczności na Handel Singing Competition w 2009 r., laureatka tytułu BBC New Generation Artist. Studiowała śpiew i wiolonczelę w Chetham’s School of Music i w Guildhall School of Music and Drama w Londynie, następnie uzyskała First Class Distinction Concert Diploma in Concert and Song w Hochschule für Musik und Theater w Monachium. W 2005 r. została nagrodzona podczas Letniej Akademii Mozarteum w Salzburgu, a w 2006 zdobyła Royal Philharmonic Society Susan Chilcott Award. W ramach stypendium do 2009 r. studiowała też u Lillian Watson w Royal College of Music.

W 2009 r. debiutowała w Theater an der Wien jako Ruggiero w „Tankredzie” dyrygowanym przez René Jacobsa, powracając na scenę jako Fortuna w „Koronacji Poppei”; następnie występowała na licznych innych scenach i w ramach festiwalu, jak London

Handel Festival, Aix-en-Provence Festival, w Berlinie (z Wolfgangiem Katschnerem i Der Lautten Compagny), z Christianem Curnynem i Early Opera Company, z The Opera Group. Najbliższe angaże obejmują występy z Pablo Heras-Casado na Festival Internacional de Música Antigua w Madrycie, z New Chamber Opera, z Musikwerkstatt Wien, Potsdamer Winteroper pod dyr. Andreasa Speringa, z Akademie für Alte Musik pod dyr. Olofa Bomana. Na estradzie koncertowej współpracowała z takimi dyrygentami, jak Arie van Beek, Frieder Bernius, Douglas Boyd, Laurence Cummings, Paul Goodwin, Marc Minkowski, Daniel Reuss, Christoph Spering, Takuo Yuasa i Johannes Wildner, z zespołami Academy of Ancient Music, BBC Concert Orchestra, Cappella Amsterdam, Le Concert Lorrain, Huddersfield Choral Society, London Handel Players, London Mozart Players, Manchester Camerata, Musica Saeculorum, Das Neue Orchestra, Orchestre de Picardie, Orchestra of the Age of Enlightenment, Philharmonia Orchestra, Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, Stuttgart Chamber Orchestra, Zurich Chamber Orchestra.

Jej występy były wielokrotnie transmitowane i nagrywane przez różne radiofonie europejskie.

W minionym roku debiutowała na Buxton Festival z Harrym Christophersem i English National Opera, podjęła też współpracę z Les Arts Florissants, Royal National Theatre, English Chamber Orchestra pod dyr. Raymonda Lepparda, Israel Camerata, Collegium Vocale z Philippem Herreweghe, The King’s Consort, BBC Philharmonic, BBC Scottish Symphony Orchestra.

Łukasz Dulewicz – ukończył z wyróżnieniem Państwowe Liceum Muzyczne w Krakowie w klasie skrzypiec. Również z wyróżnieniem ukończył Dyrygenturę Chóralną i Edukację Artystyczną Szkolną w Akademii Muzycznej w Krakowie. W roku akademickim 2006/07 otrzymał stypendium Ministra Kultury i Sztuki za wyróżniające wyniki w nauce i sukcesy artystyczne. Jest współzałożycielem zepołu Octava Ensemble, członkiem męskiego kwartetu wokalnego Triplum, a od 2006 r. śpiewakiem kameralistą w zespole Capella Cracoviensis. Uczestniczył w kursach mistrzowskich prowadzonych przez Paula Esswooda, Cristinę Pluhar i Bożenę Betley. Jako solista występuje z zespołami Kantorei Sankt Barbara, Polską Orkiestrą XVIII wieku, muzykami wawelskimi Flori Pari. Koncertuje w kraju i za granicą m.in. we Francji, na Litwie, we Włoszech, jako członek zespołu Capella Augustiana. Ma na swoim koncie rolę tytułową w operze „Juliusz Cezar w Egipcie” Händla oraz udział w „Rodelindzie” Händla i „Griseldzie” Vivaldiego u boku m.in. Ewy Marciniak i Olgi Pasiecznik. Naukę kontynuuje na Wydziale Wokalno-Aktorskim w Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie śpiewu solowego ad. II st. Agnieszki Monasterskiej.

Benjamin Hulett – zaczynał jako chórzysta w oksfordzkim New College, następnie studiował w Guildhall School of Music. Występował z sir Andrew Davisem i BBC Symphony Orchestra (BBC Proms), Orchestre des Champs Elysée i Philippem Herreweghe (Concertgebouw w Amsterdamie, Madryt), MDR (Gewandhaus w Lipsku), Orchestra of the Age of Enlightenment (Rzym), Academy of Ancient Music i Christopherem Hogwoodem (Monachium), NDR w Hannoverze. Śpiewał w „Fairy Queen” Purcella, Pieśniach Brittena z Jeffreyem Tatem oraz „Les Illuminations” na festiwalu Gergieva w Rotterdamie, a także w scenach z „Burzy” dla VARA Radio w Concertgebouw, IX Symfonii Beethovena w Japonii z Fransem Brüggem; wykonywał też arie Mozarta na BBC Proms ze Scottish Chamber Orchestra pod dyr. sir Rogera Norringtona. Współpracował z Operą Hamburgską, gdzie wykonywał szereg ról, jak Oronte („Alcina”), Jaquino („Fidelio”), Arbace („Idomeneo”), Tamino („Die Zauberflöte”), Ferrando („Cosi fan tutte”), Narraboth („Salome”). Orontesa śpiewał też w Bawarskiej Operze Państwowej, w Opera North swego pierwszego Petera Quinta („The Turn of the Screw”), natomiast z Europa Galante i Fabio Biondim – Arbace. Występował w Theater an der Wien, Deutsche Staatsoper w Berlinie oraz na festiwalach w Salzburgu i Baden-Baden. Jego koncerty obejmują „Das Paradies und die Peri” Schumanna z Norringtonem na Edinburgh Festival, Missa solemnis z Herreweghe, Serenadę na tenor, róg i smyczki Brittena w Bonn z Hogwoodem, „Stworzenie świata” z Haimem oraz „Piramo e Tisbe” Hassego w Concertgebouw. W najbliższym czasie czeka go debiut w roli Almavivę w „Cyruliku serwilskim” (English National Opera) oraz w roli Fentona w „Falstaffie” (Opera Holland Park).

Simon Kirkbride – absolwent Royal College of Music, które ukończył otrzymując najwyższą nagrodę – The Presidents Rose Bowl. Debiutował na scenie operowej w 1997 r., jako Publio w „Łaskawości Tytusa” Mozarta pod dyr. Charlesa Mackerras (Welsh National Opera). Z Glyndebourne Touring Opera śpiewał Figara w „Weselu Figara”, w Scottish Opera Moralesa w „Carmen”, na scenach włoskich i francuskich Masetta w „Don Giovannim”, na London Handel Festival Lycomedesa w „Deidamii”, Thaddeusa w premierze „Ostatniej wieczerzy” Birtwistle’a w Berliner Staatsoper pod dyr. Daniela Barenboima; występował także w „Herkulesie”, w ramach słynnej produkcji Festiwalu w Aix-en-Provence (dyr. William Christie, reż. Luc Bondy, opublikowane na DVD z Opery Paryskiej).

W ostatnim czasie współpracował m.in. z Les Arts Florissants w Paryżu i Nowym Jorku, Emmanuel Haïm i Robertem Wilsonem w teatrze Châtelet, Danielem Hardingiem (Bartolo w „Weselu Figara”) na festiwalu w Aix, z operą lyońską, ateńską, geneńską.

Na estradzie koncertowej śpiewał większość głównych dzieł Bacha, Händla, Haydna, Mozarta, Brittena, Elgara, Waltona, Mendelssohna i Beethovena, z towarzyszeniem Academy of St Martin in the Fields, Calgary Philharmonic, London Philharmonic, Les Arts Florissants, Le Concert d'Astrée, The King's Consort, Florilegium, Haydn Festival Orchestra, London Symphony Orchestra, English Chamber Orchestra, Norwegian Baroque Orchestra, Scottish Chamber Orchestra, Oslo Baroque Orchestra i London Baroque. Obecnie przygotowuje m.in. „Theodorę” Händla z Paulem McCreehem i Gabrieli Consort & Players, europejskie tournée z muzyką Purcella z Collegium Vocale Gent, Mszę c-moll Mozarta z Deutsche Kammerphilharmonie, „Semele” dla Beijing Music Festival, Missę solemnis Beethovena z Orchestre des Champs-Élysées i Philippem Herreweghe. Wziął udział w nagraniu Requiem Saint-Saëns'a z London Philharmonic i „Il tutore burlato” Solera z Les Talens Lyriques i Christophem Roussetem dla Dekki.

Jan Tomasz Adamus – studiował w krakowskiej Akademii Muzycznej oraz w Sweelinck Conservatorium Amsterdam. Występuje w kraju i za granicą z recitalami organowymi oraz koncertami kameralnymi. Z założonym przez siebie zespołem Harmonologia nagrał XVII-wieczne unikaty ze zbiorów wrocławskiej Biblioteki Uniwersyteckiej oraz zrealizował pierwsze polskie wykonania na historycznych instrumentach wielu ważnych dzieł (Pasja wg św. Mateusza, Msza „Koronacyjna”, opery „Griselda” Vivaldiego, „Rodelinda” Händla, „Le nozze di Figaro” Mozarta). W ramach projektu Kapela Jasnogórska nagrał serię płyt z utworami Marcina Józefa Żebrowskiego i wczesnoromantycznymi dziełami wokalnie-instrumentalnymi Józefa Elsnera. W latach 1995-2008 wykładał we wrocławskiej Akademii Muzycznej, a także gościnnie w Universität für Musik und Darstellende Kunst w Grazu. Publikował artykuły na temat ochrony zabytkowych organów oraz praktyki wykonawczej. Nagrał solowe płyty, dokumentujące brzmienie historycznych organów – barokowego instrumentu w świdnickim Kościele Pokoju oraz romantycznych organów Gustava Heinze w kościele ewangelickim w Cieplicach. W latach 2003-2008 szef artystyczny wrocławskiego festiwalu muzyki dawnej Forum Musicum, w okresie 2005-2008 konsultant merytoryczny Międzynarodowego Festiwalu Wratislavia Cantans. Od 2000 roku dyrektor artystyczny Międzynarodowego Festiwalu Bachowskiego w Świdnicy, od listopada 2008 dyrektor naczelny i artystyczny krakowskiego chóru i orkiestry Capella Cracoviensis, którą wprowadził na drogę modernizacji, czyniąc z niej dynamiczny zespół muzyki dawnej, grający w zgodzie z historyczną praktyką wykonawczą. Z CC realizuje liczne projekty, wykonując – często po raz pierwszy w Polsce – zaniedbane dotąd arcydzieła, jak szereg oper i oratoriów Händla, wiele uwagi poświęcając muzyce polskiego baroku (Mielczewski, Pękiel, Górczycki, we współpracy z najlepszymi międzynarodowymi zespołami instrumentów dętych), a także zaznajamiając krakowską publiczność z solowymi obsadami wokalnymi w oratoryjnych dziełach Bacha.

25 III

Kraków | Narodowy Stary Teatr ☺ 18.00
Koncert trwa około 4h | dwie przerwy

Georg Friedrich HÄNDEL

Solomon

oratorium w 3 aktach (1748)

Jedno z najświetniejszych oratoriów, zarazem spektakularne, uroczyste i kontemplacyjne – przedmiotem podziwu jest tu bowiem wielkość najpotężniejszego ze starotestamentowych królów. Trąbki, kotły, organy, najlepsze głosy i wirtuozeria instrumentów, starannie dobrani soliści i znany ze swych kreacji dyrygent – muzyczny obraz chwały Salomona wymaga całego splendoru baroku.

SOLOMON Tara Venditti alt
KRÓLOWA, I KOBIETA Kristy Swift sopran
KRÓLOWA SAABY Gillian Webster sopran
ZADOK Krystian Krzeszowiak tenor
LEWITA Peter Harvey bas

CAPELLA CRACOVIENSIS

Agnieszka Ciupek Katarzyna Guran Barbara Jastrząb Anna Krawczyk Magdalena Łukawska Sylwia Olszyńska Olga Rusin Joanna Stawarska sopran
Łukasz Dulewicz Dorota Dwojak-Tłałka Maryusz Karpiński Jan Mędrała Helena Poczykowska Bożena Ciszek-Mickoś alty
Szczepan Kosior Dawid Kusz Karol Kusz Mateusz Prendota Janusz Wierzgacz Piotr Szewczyk tenory
Dawid Biwo Paweł Dachowski Maciej Drużkowski Jacek Ozimkowski Sebastian Szumski Andrzej Zawisza basy

Alberto Stevanin koncertmistrz Jadwiga Czepielowska Beata Nawrocka Elżbieta Górka Marta Mamulska Dorota Dębicka Katarzyna Solecka Agnieszka Krawczyk Tomasz Góra Grzegorz Lalek Maciej Czepielowski Anna Nowak Adam Pastuszka Ludmiła Piestrak skrzypce
Dymitr Olszewski Mariusz Grochowski Teresa Wydrzyńska Jacek Dumanowski altówki
Agnieszka Oszańca Eimear Reidy Konrad Górka wiolonczele Grzegorz Frankowski Andrzej Ptak kontrabasy
Karolina Zych Dominika Staszkiwicz flety Emiliano Rodolfi Marta Bławat Takahira Kitazato Mario Topper oboje
Josep Casadella Carles Valles fagoty Bob Percival kontrafagot Erwin Wieringa NN rogi Tomasz Sobaniec kotły
Jan Krejca Frank Pschichholz teorbę Marcin Szelest Marcin Świątkiewicz organy

Alessandro de Marchi klawesyn / dyrygent

Dzieje króla Salomona przedstawione są w Księdze Królewskiej i Księdze Kronik – to opis największej chwały starożytnego Izraela: państwo miało być potężne, bogate i sławne w świecie. Händel jednak skupia się przede wszystkim na przymiotach króla: pobożności (Salomon wybudował Świątynię w Jerozolimie, której nie postawił jego ojciec, Dawid), mądrości (przysłowiowej), na koniec dopiero prezentuje glorię – w związku z wizytą królowej Saaby. Każdemu tematowi poświęcony jest oddzielny akt.

W 1748 r. kompozytor postawił na końcu rękopisu adnotację o swym wieku: aetatis 62. Mógł być dumny z osiągniętej pozycji. Publiczność pokochała oratoria, ich autor stał się już w zasadzie żywym klasykiem, a wciąż czuł się w pełni sił twórczych. „Solomon” – jedno z największych dzieł – bynajmniej nie miał być ostatnim.

Oratorium to należy do tych, które wiążą się bezpośrednio z ideą gatunku: po pierwsze oparte jest na tekście biblijnym, po drugie pokazuje obrazy z panowania, nie narrację (każdy z obrazów oparty jest na niezależnej anegdocie), z rozbudowaną rolą chóru – jednym słowem raczej dzieło o charakterze kontemplacyjnym, niż dramatycznym. Zdaniem Donalda Burrowsa jest tu jedna tylko scena zdecydowanie godna ukazania w teatrze, w drugiej części. To rzeczywiście dramatyczna kulminacja utworu: „W tej środkowej scenie Solomon rozsądza sprawę o prawo własności i pokrewieństwa między dwiema ‘kobietami’ (takie oznaczenie jest w partyturze, chociaż w librecie nazwane są ‘nierządnicami’), jako pomysł na wskazanie fałszywej matki przedstawiając groźbę rozcięcia tasakiem dziecka na dwoje. Fałszywa ślepo chwali wyrok Salomona (w F-dur), nie przejmując się losem dziecka, podczas gdy prawdziwa matka (w f-moll) prosi, by dziecko zostało ocalone. Scenę poprzedza żywe trio obu kobiet i Salomona (w fis-moll), a po wydanym przez króla wyroku (w recytatywie *accompagnato* modulującym z B-dur do gis-moll), następuje kulminacja w duecie Salomona i prawdziwej matki (E-dur) i chórze, podziwiającym mądrość władcy (A-dur).” Aria-lament prawdziwej matki, ze słowami „ocal moje dziecko”, to z pewnością jedna z najbardziej poruszających fraz późnego baroku. Uroczysty charakter, którym przepełnione jest całe oratorium, podkreśla użycie organów, zaś finałową chóralną pochwałę króla głoszą – jak przystało! – radosne i podniosłe zarazem trąbki i kotły.

Poza sceną sądu trudno też przeoczyć dwa przeboje: zakończenie I aktu, chór „May no rash intruder”, zwany Chórem słowikowym (gdzie flety i ruchliwe skrzypce imitują głos ptasząt), oraz rozpoczynającą akt III popularną Sinfonię, znaną jako „Przybycie królowej Saaby” – kolorowy, energicznie czarujący obojami *ritornello*.

W III akcie – w którym właściwie nie dzieje się nic – Salomon popisuje się przed królową muzyką: faktycznie jest to praktyczna ilustracja późnobarokowych afektów. Muzyka (chór), na rozkaz króla przedstawia wyrażane dźwiękami kolejne stany emocjonalne – rozsiewa łagodność, z furią wstrząsa sklepieniem, patetycznie wyciska łzy nad beznadziejną miłością i desperacją, wreszcie przedstawia powrót udręczonej duszy do spokoju. „Wielki królu, prawdziwie boska jest twa harmonia” – komentuje to królowa. Nie myli się.

Solomon

AKT 1

1. Uwertura

Scena 1. Solomon, Zadok, Kapłani i chór

2. Chór

Your harps and cymbals

3. Aria – Lewita

Praise ye the Lord

4. Chór

With pious heart

5. Accompanato – Solomon

Almighty Power

6. Recytatyw – Zadok

Imperial Solomon

7. Aria – Zadok

Sacred raptures

8. Chór

Throughout the land

9. Recytatyw – Solomon

Bless'd be the Lord

10. Aria – Solomon

What though I trace

Scena 2. Królowa

11. Recytatyw – Solomon

And see my Queen

12. Aria – Królowa

Bless'd the day

13. Recytatyw – Solomon, Królowa

Thou fair inhabitant of Nile

14. Duet – Królowa, Solomon

Welcome as the dawn of day

15. Recytatyw – Solomon

Vain are the transient beauties

16. Aria – Zadok

Indulge thy faith

17. Recytatyw – Solomon

My blooming fair

18. Aria – Solomon

Haste to the cedar grove

19. Recytatyw – Królowa

When thou art absent

20. Aria – Królowa

With thee th'unshelter'd moor

21. Chór („Nightingale Chorus”)

May no rash intruder

AKT 2

Scena 1. Solomon, Zadok, Lewita, chór kapłanów i Izraelitów

22. Chór

From the censer

23. Recytatyw – Solomon

Prais'd be the Lord

24. Aria – Solomon

When the sun o'er yonder hills

25. Recytatyw – Lewita

Great prince

26. Aria – Lewita

Thrice bless'd that wise discerning king

Scena 2

27. Recytatyw – Solomon, towarzyszy

My sovereign liege

Scena 3. Dwie kobiety (nierządnicze) do niego

28. I kobieta

Thou son of David

29. Trio – I i II kobieta, Solomon

Words are weak

30. Recytatyw – Solomon, II kobieta

What says the other

31. Aria – II kobieta

Thy sentence, great king

32. Recytatyw – I kobieta

Withhold, withhold the executing hand

33. Aria – I kobieta

Can I see my infant gor'd

34. Accompanato – Solomon

Israel attend

35. Duet – I kobieta, Solomon

Thrice bless'd be the king

36. Chór

From the east unto the west

37. Recytatyw – Zadok

From morn to eve

38. Aria – Zadok

See the tall palm (

39. Recytatyw – I kobieta

No more shall armed bands

40. Aria – I kobieta

Beneath the vine

41. Chór

Swell, swell the full chorus

AKT 3

42. Sinfonia („Przybycie królowej Saaby”). Solomon, Królowa Saaby, Zadok, chór Izraelitów

43. Recytatyw – Królowa Saaby, Solomon

From Arabia's spicy shores

44. Aria – Królowa Saaby

Ev'ry sight these eyes behold

45. Recytatyw – Solomon

Sweep, sweep the string

46. Solomon i Chór

Music spread thy voice around

47. Solomon i Chór

Now a different measure

48. Recytatyw – Solomon

Then at once from rage remove

49. Chór

Draw the tear from hopeless love

50. Recytatyw – Solomon

Next the tortur'd soul release

51. Chór – Solomon

Thus rolling surge rise

52. Recytatyw – Królowa Saaby

Thy harmony's divine

53. Aria – Lewita
Pious king
54. Recytatyw – Zadok
Thrice happy king
55. Aria – Zadok
Golden columns
56. Chór
Praise the Lord
57. Recytatyw – Solomon
Gold now is common
58. Aria – Solomon
How green our fertile pastures look

59. Recytatyw – Królowa Saaby
May peace in Salem
60. Aria – Królowa Saaby
Will the sun forget to streak
61. Recytatyw – Solomon
Adieu, fair queen
62. Duet – Królowa Saaby, Solomon
Ev'ry joy that wisdom knows
63. Chór
The name of the wicked

Tara Venditti – „śpiewająca aktorka” o głosie opisywanym jako „bogaty, wibrujący instrument”, znana jest publiczności na czterech kontynentach. Uznawana za jedną z najwybitniejszych śpiewaczek młodego pokolenia, debiutowała w Królewskiej Operze Covent Garden z Orkiestrą Wieku Oświecenia pod batutą Ivora Boltana, jako Händlowski Tamerlano. Ponad 30-krotnie występowała w „Carmen”, także w ostatnich produkcjach w Staatstheater w Mainz i w Opera Holland Park w Londynie. W Ameryce wielokrotnie śpiewała w New York City Opera, chętnie sięgając do repertuaru współczesnego. W sezonie 2010/11 debiutowała w mediolańskiej La Scali w roli Frasquity w „Carmen” pod batutą Gustavo Dudamela, powtarzając ją w wersji koncertowej z Simon Bolivar Youth Orchestra. W ostatnim czasie występowała w Opéra-Théâtre de Metz, Staatstheater Mainz, Staatstheater Darmstadt, Opera Kentucky, (Louisville, USA). Najbliższe plany obejmują rolę Leocadję Begbick w nowej produkcji „Wzrostu i upadku miasta Mahagonny” Kurta Weilla oraz Miss Jessel w „The Turn of the Screw” Brittena – obie w Israeli Opera w Tel Avivie. Jest absolwentką Oberlin College Conservatory of Music (Dean’s Scholar of Voice), Manhattan School of Music (Merit Scholar), uzyskała też Performance Certificate in Artsong salzburskiej Akademii Mozarteum. Dużo czasu i energii poświęca nauczaniu. Jej uczniowie regularnie śpiewają w Wiedniu, Lipsku, Tel Avivie, Londynie, Leeds, Hong Kongu, Sztokholmie, Paryżu i wielu innych miejscach – zarówno w salach koncertowych, jak i na scenach operowych.

Kristy Swift – koncertuje w Europie oraz w swojej rodzinnej Australii. Ukończywszy z wyróżnieniem studia wokalne na Queensland University, kontynuowała naukę w Victorian College of the Arts. Jest laureatką licznych nagród i konkursów stypendialnych, w tym najważniejszej australijskiej nagrody operowej, Herald Sun Aria (2006), a także National Oratorio Award w Canberze (2008) i Robert Salzer scholarship (Australian National Liederfest, 2004). W 2004 została zaangażowana na Melbourne International Arts Festival, śpiewając partię I sopranu w „Leçons de ténèbres” Couperina. Następnie zajmowała się repertuarem tworzonym dla kastratów (program „Finding Farinelli”), śpiewała także Angelikę w „Orlando” w Melbourne, Norinę w „Don Pasquale” (Lyric Opera of Melbourne) i szereg innych ról na australijskich scenach. W sezonie 2007/08 wykonywała rolę Olympii w „Opowieściach Hoffmanna” w Netherlands’ Nationale Reisopera. W Wielkiej Brytanii występowała jako Atalanta w „Kserksesie” (Iford Opera), Oscar w „Balu maskowym” i Micaëla w „Carmen”. Jej koncertowe kreacje obejmują „Carmina Burana” Orffa, Mszę „Koronacyjną” i „Exsultate, jubilate” Mozarta, „Stworzenie

świata” i Kleine Orgelmesse Haydna, a także dwie Petite Messe Solenelle – Gounoda i Rossiniego. Wykonywała także solowe kantaty Händla w Mainzu i w Engers, z muzykami z zespołu Musica Antiqua Köln. Występowała w telewizji australijskiej, w 2010 podkładała też głos w brytyjskim filmie „Over The Edge”.

Wśród jej ostatnich ról znajduje się Paquette w „Kandydzie” z London Symphony Orchestra, tytułowa „Theodora” w Opera Bergen (Norwegia), a także debiut w Royal Opera House Covent Garden, w „Kopciuszku”.

Gillian Webster – patrz s. 7.

Krystian Krzeszowiak – studiował w Akademii Muzycznej we Wrocławiu, Conservatorio „Giuseppe Verdi” w Mediolanie oraz w Accademia Internazionale della Musica di Milano. W Polsce występował z wieloma orkiestrami symfonicznymi, a także w teatrach operowych; współpracując z Capellą Cracoviensis i Harmonologią pod dyrekcją Jana Tomasz Adamusa zaśpiewał „Wesele Figara” Mozarta, „Griseldę” Vivaldiego, „Rodelindę” Händla, Pasję wg św. Mateusza Bacha, „Betulia liberata” Jommellego. Mieszka we Włoszech, gdzie śpiewał w Teatro alla Scala w Mediolanie, Teatro La Fenice w Wenecji, Arena di Verona Teatro Filarmonico w Weronie, Teatro Carlo Felice w Genui, Teatro Olimpico w Vicenzy, Teatro Giuseppe Verdi w Pizie, Accademia Nazionale di Santa Cecilia w Rzymie. Ponadto występuje m.in. w „Judycie” Antonio Scarlattiego (Rotterdam, Haga, dyr. Hernan Schvartzman), Pasji Francesco Feo (Oslo, Bruksela, Bazylea, Neapol, dyr. Lorenzo Ghielmi), „Koronacji Poppei” (Maggio Fiorentino, dyr. Alan Curtis) oraz „Powrocie Ulissesa do ojczyzny” Claudia Monteverdiego (Teatro alla Scala, dyr. Rinaldo Alessandrini), „Uprowadzeniu z Seraju” Mozarta (Opera Company of Philadelphia, dyr. Corrado Rovaris). Współpracuje z wieloma zespołami muzyki dawnej, m.in. z Concerto Italiano, La Risonanza, Il Giardino Armonico, L’Arte dell’Arco, Modo Antiquo, I Barocchisti. Nagrywał dla Sony z Giulio Pradim, dla Deutsche Grammophon z Claudio Abbado, dla PASCACILLE z Lorenzo Ghielmim, dla Dynamic z Federico Maria Sardellim.

Peter Harvey – wokalistykę studiował w Guildhall School of Music London, zdobywając szereg nagród na licznych międzynarodowych konkursach (m.in. Walther Gruner International Lieder Competition, English Song Award, Peter Pears Award). Dokonał około stu nagrań, szczególną pozycję zajmuje w nich repertuar barokowy. Był jednym z kluczowych uczestników projektu „Bach Cantata Pilgrimage” English Baroque Soloists i Monteverdi Choir pod kier. Sir Johna Eliota Gardinera, w którym zarejestrował m.in. sławną kantatę solową „Ich habe genug”. Współpracując przez lata z Paulem McCreeshem i jego Gabrieli Consort, śpiewał Adama w nagraniu „Stworzenia świata” Haydna (nagrodzone Grammy Award), występował też na ich płytach z „Pasją wg św. Mateusza”, „Solomonem” i Nieszporami Monteverdiego (Deutsche Grammophon) – a także w licznych koncertach w wielkich salach koncertowych świata.

Regularnie koncertuje i nagrywa z takimi grupami, jak King’s Consort, Purcell Quartet z Emmą Kirkby (dla Chandos – wczesny Bach), London Baroque (Rameau dla BIS), występuje także z The Sixteen, Orchestra of the Age of Enlightenment, BBC National Orchestra of Wales, BBC Symphony Orchestra, Royal Scottish National Orchestra i Academy of Ancient Music. Współpracuje też z La Chapelle Royale i Collegium Vocale Ghent (Philippe Herreweghe), Les Talens Lyriques (Christophe Rousset), Le Concert Spirituel (Hervé Niquet) oraz z Jean-Claude’m Malgoire’m. Z dyrygentem Michele Corbozem nie tylko występował we Francji, Szwajcarii i Japonii, lecz również dokonał szeregu nagrań, w tym dwukrotnie Requiem Faurégo (ostatnie wyróżnione nagrodą Choc de l’année).

Nagrał Requiem Mozarta, Oratorium Wielkanocne Bacha i Mszę h-moll dla

Netherlands Bach Society. Pod kierunkiem Tona Koopmana wykonywał muzykę Bacha w wiedeńskim Musikverein, paryskim Théâtre des Champs Elysées, w Weronie i w Rzymie. W Niemczech występował z Berlin Radio Symphony Orchestra, La Stagione Frankfurt, Akademie für Alte Musik Berlin, Bach Akademie Stuttgart, Stuttgart Chamber Choir Friedera Berniusa. Obecnie stopniowo wraca do repertuaru pieśniowego, wykonując „Winterreise” Schuberta z Rogerem Vignolesem (nagranie z Gary Cooperem na fortepiano dla Linn Records). Zarejestrował także zestaw „Szkockich pieśni ludowych” Beethovena, z udziałem tria fortepianowego Jérôme’a Hantai (dla Naïve). Jest założycielem i kierownikiem Magdalena Consort, skupiającego się na muzyce wokalne Jana Sebastiana Bacha (występy w Hiszpanii, Niemczech i Wielkiej Brytanii na Cheltenham Festival w 2010 i 2011 roku).

Alessandro de Marchi – ostatnie sezony, podczas których prowadził takie dzieła, jak „Don Giovanni”, „Cyrulik sewilski”, „Juliusz Cezar”, albo „Der lächerliche prinz Jodelet” Keisera w hamburskiej Staatsoper, „Hercules” na Händel Festspiele w Halle, „Orlando” w Essen, „Cosi fan tutte” w brukselskim La Monnaie, „Alcyna” w Opera de Lyon lub też „Łaskawość Tytusa” Mozarta w Narodowym Teatrze w Pradze, utwierdziły jego pozycję jednego z najbardziej poszukiwanych dyrygentów w tego typu repertuarze. Potwierdza ją też nagranie dla Dekki „Lunatyczki” Belliniego z Cecilią Bartoli i Juanem Diego Flórezem, a także przyszłe plany, obejmujące „Urowadzenie z seraju” Mozarta i „Cleofildę” Hassego w Semperoper w Dreźnie, „Koronację Poppei” Monteverdiego w Hamburgu i „Teseo” Händla w Komische Oper w Berlinie. W 2009 zastąpił René Jacobsa na stanowisku dyrektora artystycznego Festival of Early Music w Innsbrucku. Współpracuje z takimi orkiestrami, jak Academia Montis Regalis w Turynie, Munich Chamber Orchestra, Orkiestra Staatsoper

Hannover, Orchestre de Chambre de Genève czy Accademia di Santa Cecilia w Rzymie. Studiował organy i kompozycję w Konserwatorium św. Cecylii w Rzymie, a także klawesyn, muzykę kameralną i stylistykę barokową w Schola Cantorum Basiliensis. Następnie został profesorem organów i chóralu gregoriańskiego w Konserwatorium Domenico Cimarosa, a także grał jako pianista w St. Louis Big Band, klawesynista w Italian Baroque Orchestra, prowadził też Orkiestrę Kameralną Giacomo Carissimiego. W następstwie studiów u J.B. Christensena, rozpoczął współpracę z zespołem Il Teatro Armonico, z którym koncertował w wielu krajach europejskich i dokonał nagrań i transmisji radiowych niepublikowanych dzieł włoskiego baroku (wyd. Harmonia Mundi, Accord, Symphonia, rozgłośnie WDR, Radio France, Radio Classique itp.). Jako asystent i klawesynista René Jacobsa („Orontea” Cestiego) występował we wszystkich największych teatrach w Europie. Na zaproszenie Daniela Barenboima został jego asystentem w berlińskiej Staatsoper, a także regularnym gościem jako asystent muzyczny i klawesynista na Festiwalu w Salzburgu („Orfeo” Monteverdiego z Jacobsem, „Don Giovanni” z Barenboimem i Donaldem Runnicielem, „Pasja wg św. Mateusza” z Claudio Abbado). Jest stałym dyrygentem gościnnym Festiwalu Rossiniego w Bad Wildbad i Halle Händel Festival, regularnie nagrywając z Academia Montis Regalis.

Capella Cracoviensis – instytucja kultury miasta Krakowa, nowoczesna orkiestra i zespół chórny, których celem jest zgodne z regułami epoki wykonawstwo muzyki dawnej. Dla miasta, najważniejszego w kraju historycznego ośrodka kultury, CC jest jednym z elementów identyfikacyjnych, służącym przywracaniu do życia dzieł złotego wieku kultury polskiej oraz najcenniejszych utworów historycznego repertuaru międzynarodowego, od renesansowej polifonii po symfonie romantyczne. Wizytówką zespołu staje się wprowadzanie do polskiego życia koncertowego najważniejszych dzieł literatury muzycznej (jak oratoria i opery Händla) oraz prezentacja wybitnych utworów polskiego baroku we właściwym dla nich kontekście. CC eksploruje także repertuar kameralny i realizuje sceniczne produkcje operowe.

Rozwijając się dynamicznie, zespół gromadzi najlepszych polskich muzyków zajmujących się muzyką dawną oraz wybitnych gości zagranicznych, którzy stają się stałymi współpracownikami Capelli. Z CC pracuje światowa czołówka: koncertmistrzowie rezydenci – Alberto Stevanin (Mediolan), Martyna Pastuszka (Katowice); stały gościnny koncertmistrz Alessandro Moccia (lider Orchestre des Champs-Élysées Philippe’a Herreweghe); koncertmistrzowie gościnni 2011/2012 – Fabio Ravasi (współpracownik Fabia Biondiego w L’Europa Galante), Enrico Gatti (profesor konserwatorium w Hadze i Rzymie), Peter Hanson (koncertmistrz Orchestre Révolutionnaire et Romantique Johna Eliota Gardinera). Stałym gościem jest klarncista Eric Hoepfich (profesor Konserwatorium Paryskiego) i jego zespół historycznych instrumentów dętych Nachtmusique (sekcja dęta Orkiestry XVIII Wieku Fransa Brueggena), a także wybitny oboista Alfredo Bernardini oraz członkowie jego zespołu Zefiro. Współpracują z CC: Fretwork, Oltremontano, Les Sacqueboutiers de Toulouse, Musica Fiata oraz dyrygenci – Andrew Parrott, Andreas Spring, Ralf Sochaczewsky, Paul Goodwin. CC jest organizatorem szeregu cyklów koncertowych, prezentujących kolejne pozycje repertuaru oratoryjnego i operowego (serie Verba et Voces, CC Opera House, Stara Europa), kameralnego i orkiestrowego (serie Carte Blanche, Imponderabilia), a nawet solowego (recitale w serii Imponderabilia).

Kolejne koncerty CC

nd **su** 1.04 Kraków – Filharmonia ☺ 18.00

BACH **Johannes-Passion**

CAPELLA CRACOVIENSIS **Konrad Junghänel**

CAPELLA CRACOVIENSIS | miejska instytucja kultury | 31-103 Kraków, ul. Zwierzyniecka 1

sekretariat +48 12 421 45 66
tel. kom. + 48 602 620 698
fax +48 12 429 43 28
info@capellacracoviensis.pl
bilety@capellacracoviensis.pl

Dyrektor naczelny i artystyczny
Jan Tomasz Adamus
sekretariat@capellacracoviensis.pl

Z-ca Dyrektora ds. organizacyjnych
Magdalena Warejko
m.warejko@capellacracoviensis.pl

Biuro Capelli Cracoviensis:
Teresa Balos
t.balos@capellacracoviensis.pl

Koordynatorzy pracy artystycznej:
Matylda Myczka
m.myczka@capellacracoviensis.pl
Ewelina Mikluszka
e.mikluszka@capellacracoviensis.pl

Manager projektów:
Przemysław Jastrzab
p.jastrzab@capellacracoviensis.pl

Teksty i redakcja:
Jakub Puchalski
j.puchalski@capellacracoviensis.pl

Główny księgowy:
Marek Wróbel
m.wrobel@capellacracoviensis.pl

Projekt graficzny:
Jacek Zygmunt skandha

Zdjęcia:
Emilia Staniek, Jacek Zygmunt
Materiały z archiwum artystów
oraz CC Tibor Florestan-Pluto

salvo errore et omissione
z możliwością błędów i przeoczenia

www.capellacracoviensis.pl

